

Openheid en vertrouwen

RECENTE BERICHTEN WEBLOG

Openheid en vertrouwen

Pasen 2017

De delende kerk als sleutel voor
diaconaal jongerenwerk

De pijn van de eenheid

Aandacht voor diaconaat vraagt om
planning

Leren van de zelfbewuste
christenen in Azië

Hoe leer je van het helpen van
anderen?

"Zoals u weet, is gisteren het huis van de familie Jansen afgebrand. Er is daarom een extra collecte om hen voorlopig uit de brand te helpen". Niemand die wakker ligt van het noemen van hun naam. Dat ligt anders bij de volgende mededeling: "Broeder Pieterse heeft een puinhoop van zijn financiën gemaakt; we houden daarom een extra collecte." Er is er weleens voor gepleit om ook bij dit laatste voorbeeld een naam te noemen: in de kerk moet en mag er toch openheid zijn, maar in de praktijk passen diaconieën er wel voor op om op die manier open te zijn.

Het klinkt mooi, maar je verhoogt de drempel om hulp te vragen: straks weet iedereen van mijn moeilijkheden. Bovendien nodig je mensen uit om een oordeel te vormen over iets waarover ze geen oordeel hoeven vormen. We hebben in de procedure van verkiezing en bevestiging in het ambt een aantal mensen het vertrouwen gegeven om voor ons te handelen in zulke situaties. Er zijn ook diaconieën die strenge afspraken hebben hoe om te gaan met de privacy van de hulpvragers. En terecht: we gaan ook niet letterlijk naaktlopen, al heeft Christus het paradijs voor ons geopend, waarom dan geestelijk?

Oordeel

Het kan misschien iets van vroeger lijken: de neiging om te oordelen over de keuzes van iemand anders. Iets uit de tijd van een strenge, gemeenschappelijke moraal waarbij je precies wist wat goed en fout is. Bijna iedereen is blij dat je bij gebleken overspel niet meer op de mestkar belandt. Maar de neiging om iets te vinden van wat een ander zegt of doet, is niet verdwenen. En de mensen van nu hebben daarbij een belangrijk hulpmiddel gekregen: de sociale media. Iedereen kan onbekommerd voor een groot publiek ongezoeten en ongefilterd zijn of haar mening geven – en dat gebeurt ook. Vaak niet gehinderd door enige kennis. Je hoeft ook niet voorbij een redactie die een stuk kan weigeren of op zijn minst wijzigingen kan voorstellen. Daarin zit iets moois: soms kun je op facebook boeiende discussies lezen over iets wat in het nieuws geweest is, of waarover verschillende meningen bestaan, ook binnen de kerken. Maar vaak gaat het om onrijpe uitingen, waarbij je elkaar alleen

IK WIL JOU

*Catechesemethode
Identiteit & Seksualiteit*

maar hoger de gordijnen injaagt. Marten Toonder heeft daarover voor Facebook of iets dergelijks bestond, een verhaal geschreven: de Kiekvogels. Het gaat over een onbeduidend fotograaf die geen succes heeft tot hij een samenwerking aangaat met de tovenaars Pas: voortaan gaan de mensen die hij op de kiek zet zich gedragen naar het onderschrift bij hun portret. Ze zitten vast aan hun uitlatingen. Met alle ongelukken die daaruit voortkomen.

Het instituut en ik

Het zijn nu de weken/maanden van de kabinetsformatie. In besloten bijeenkomsten vergaderen een aantal fractievoorzitters en hun secondanten over een mogelijk regeerakkoord. Er komt vrijwel niets over naar buiten. Behalve dan misschien vanuit de onervarenheid van de onderhandelaars.

Maar we vinden dat heel gewoon. We kunnen ook niet anders. Zo werkt dat in de politiek. Straks komt het resultaat van die onderhandelingen in de openbaarheid en wordt het besproken in de Staten-Generaal, waarbij de partijen die niet mee doen in de regering alle gelegenheid hebben om in de openbaarheid er iets van te vinden. En ook de deal van het achterkamertje komt een keer in de openbaarheid, hebben de bewindslieden van veiligheid en justitie ondervonden.

Dat politieke spel is best lastig: misschien vind ik mijzelf wel de arme man uit Prediker die de stad had kunnen redden, maar mij wordt alleen maar gevraagd om eens in de zoveel tijd mijn stem uit te brengen en te vertrouwen op de mensen die van mij en vele anderen hun mandaat gekregen hebben.

De synode en ik

De generale synode van de vrijgemaakte kerken deed van zich spreken door een aantal keren een besloten zitting te beleggen, waarvan overigens na afloop wel een verslag verschenen is. Op de agenda staan ook een aantal moeilijke onderwerpen, waarover een beslissing moet vallen. Terwijl binnen de kerken vrijuit gesproken wordt over het openstellen van de ambten voor vrouwen, komt alleen al op het gesprek daarover van de buitenlandse kerken veel kritiek. En het raakt ook de samenwerking met de andere gereformeerde kerken in ons eigen land.

OPEN | ONTDEKKEND BIJBELLEZEN

FOLLOW UP!

Er is voor beslotenheid gekozen om elkaar in verkennende gesprekken te laten uitspreken zonder bijvoorbeeld de hete adem van de sociale media; dat is de nieuwe ontwikkeling die een nieuwe manier van vergaderen met zich mee brengt. Verdere besluitvorming vindt in de openbaarheid plaats en waar het om gaat is dat iedereen het genomen besluit kan vinden op de website van de kerken en de onderliggende gronden kan wegen. Maar het riep ook kritiek op: Gerard ter Horst schreef een artikel in het Nederlands Dagblad onder de titel: 'Besloten zitting bruuskeert kerklid.' Maar in een boeiende discussie op Facebook met onder andere ds. Wim van der Schee moest hij toch toegeven dat er meer aan de zaak zat dan hij van tevoren ingezien had. De synode reageerde ook zelf in de krant.

De kerk en ik

Misschien is er een verband met een ontwikkeling die sluipenderwijs gaande is. We hadden, met een moeilijk woord, altijd een presbyteriaal-synodale kerkregering. Met invloed van het presbyterium, het college van oudsten. In de praktijk schuiven we op naar een congregationalistisch systeem, waarbij alle nadruk valt op de congregatio: de vergadering van de gemeente die een koers uitzet die vervolgens door de raad van oudsten wordt uitgevoerd. Een manier van werken die vroeger en nu paste bij de meer evangelische kerken. Bij zo'n verschuiving past dat ik als gemeentelid erbovenop wil zitten: wat wordt er besproken, toch geen achterkamertjespolitiek binnen de kerken? (Daar is, zie boven, geen sprake van.)

Deze manier van werken kan heel aantrekkelijk lijken. Maar er zit een addertje onder het gras. Je bent dan als gewoon gemeentelid direct aanspreekbaar op de genomen besluiten en de visie van je kerkenraad. En dat kan je in de moeite brengen bij een besluit dat niet jouw invalshoek laat merken. En als het ingenomen standpunt je niet bevalt, kun je ook zomaar het advies krijgen om je heil elders te zoeken op de kerkelijke markt. In het presbyteriaal-synodale systeem deel je met de kerkenraad het evangelie dat elke zondag gepredikt wordt, maar niet alle positiekeuzes die de kerkenraad inneemt. Of de synode. Er is ruimte voor je eigen geweten, juist omdat er ruimte is voor onderscheiden verantwoordelijkheid. Maar dat vraagt wel

PROJECT KRIMPENDE KERKEN

NIEUWSBRIEF ONTVANGEN

E-mail *

MELD U AAN!

vertrouwen in de mensen die gekozen zijn en van wie een aantal is afgevaardigd naar de synode. En daarmee begon dit artikeltje.

Dit artikel is gepubliceerd in de GEREFORMEERDE KERKBODE van Groningen, Fryslan en Drenthe van 29 april 2017. Voor abonnementen of informatie: Stuur een mail naar kerkbode@scholma.nl

ABONNEER OP ONS WEBLOG

E-mailadres

ABONNEREN!

Biografie

Laatste Berichten

Jan Kuiper

Onderzoeker op Praktijkcentrum

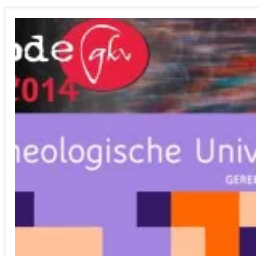

Als eindredacteur verantwoordelijk voor artikelen voor werkers in de kerk. Wil hiermee een brug slaan van de bijbel naar de praktijk.

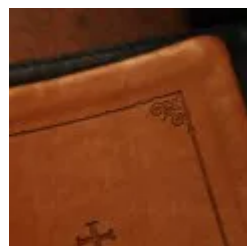
Brengt hiervoor zijn ervaring als predikant in en zijn ervaring in projectmanagement. Heeft graag zicht op het grotere geheel.

Schrijft het kerkelijk jaaroverzicht voor Handboek Gereformeerde Kerken. Mail of bel (038) 42 555 18

Gerelateerd

Waarom theologie?

Open of gesloten?

De generale wat?

Week van gebed

Jan Kuiper | 1 mei 2017 | Actueel, Weblog | Gereformeerde kerkbode, Gkv, openheid, synode, vertrouwen | 1 Comment

Handboeken voor het

werken in de kerk

One Comment

Small Brother

4 MEI 2017 @ 10:56

REPLY

Er was géén vertrouwen bij de wijze uit Prediker 9, want wat hij wist sprak hij ook uit, maar niemand gaf hem gehoor. Openheid heeft dan als nut om bij elk spreken en horen te bezien of alleen de geestelijke inhoud ruimte krijgt. Of er een luisterend oor is naar de geest of naar het vlees. En het vertrouwen is erop gericht dat wijsheid niet wordt verhinderd, maar ruimte krijgt; en dat sterke personen of heerlijke doelen geen voorkeur krijgen, en dat verantwoording niet is naar de mens, maar naar Gods wil. Want, zo vervolgt Prediker, zelfs een beetje dwaasheid doet een

eerbare en wijze man stinken en opwellen, zoals een dode vlieg de zalf van de apotheker doet stinken en opwellen.

Ook God identificeert zich met de arme man, zie Spreuken 1:24,25. Dat geeft te denken, want het is Zijn heilige hete adem die eenieder in zijn nek met voelen zodra er een mate van beslotenheid optreedt. Waarbij de leer is dat openheid begeerd en gezocht wordt, omdat alles het daglicht kan verdragen. Opdat de geesten openbaar worden.

En de parallel gaat verder: mag God van ons van tijd tot tijd spreken, terwijl wij ondertussen dicht varen op het gegeven mandaat in een nieuwe tijd met nieuwe overwegingen? Of is er een meer directe verbinding en onderwerping aan wat God heeft gecommuniceerd dat het Zijn stem en Zijn woord is ? Spreuken 1:27-29.

Geef een reactie

Vul je reactie hier in ...